

Alegoria Luceafarului

Legendele Luceafarului

Geniul lui Eminescu este vazut ca inaltandu-se in lumina Luceafarului. Poezia a retinut cel mai mult atentia iubitorilor de arta frumoasa. Rasuntetul se explica prin faptul ca poezia este o alegorie a nefericirii pamantesti a poetului si aceasta a fost scrisa cu putin inainte ca poetul sa intre in prima faza a bolii sale mintale.

G.Calinescu considera ca Luceafarul nu avea asa un mare rasunet fara opera completa a lui Eminescu. El considera Luceafarul varful operei eminesciene spre care ne urcam citind creatiile mai mici.

Din toate acestea se desprinde o idee centrala confirmata de toti criticii prin care este considerata ca intreaga creatie eminesciana contine motivul luceafarului.

Poezia Luceafarul s-a nascut in noaptea unei mari dureri din dragostea lui Eminescu pentru Viorica Micle. Acest lucru a fost confirmat de Eminescu lui Maiorescu care la randul lui a transmis aceasta inforamtie lui I. Al. Bratescu-Voinesti.

Ideia geniului nemuritor este veche in gandirea poetului. Pe masura ce el intra tot mai mult in conflict cu oamenii vremii el teoretizeaza distantarea geniului de societate.

Hyperion, demonic

Eminescu n-a staruit asupra dramei umane din Frumoasa fara corp pentru ca solutia a dat-o in Legendele Luceafarului: zmeul care simbolizeaza pamantescul se resemneaza in lumea nemuritoare.

in spiritul romantismului german, Eminescu, va interpreta basmul Fata in gradina de aur astfel ca Hyperion devine simbol al demonicului, al geniului ispitit de chemarea iubirii pamantesti.

in studiul lui I. Jura Mitul in poezia lui Eminescu se demonstreaza ca Eminescu gande mitic si nu filosofic prin faptul ca zmeul din poveste nu poate sa fie un "zburator", ci ca este vorba despre un mit antic: cel al rapirii unui pamantean de catre zeul infernului.

Eminescu vedea geniul ca si romanticii germani. Geniul era o fiinta capabila sa treaca de limitele lumesti si sa-si creeze o lume a lor.

Un cercetator al titanismului V. Cerny observa ca titanii moderni s-au revoltat contra cerului ca si cei antichi dar ca nu au vrut sa ia locul zeilor ci doar sa fie oameni cu libertate deplina. Titanii se considera inspirati, ca si poetii in antichitate, erau mandrii de suferintele lor, aveau aratarea

razvratitului, demonica, infernala, pentru ca ei in lupta contra dumnezeirii erau gata sa renunte la ce oamenii considera ca au cel mai de pret: sufletul.

Eminescu a procedat ca un titan inca de la prelucrarea motivelor din folclorul romanesc facand din Saramis un titan revoltat impotriva divinitatii si facand din zmeul din poveste, simbol al raului, un simbol al geniului creator.

Pentru Eminescu demonul, ca voce interioara omului, va actiona ca titan in mersul societatii aratandu-si geniul prin nazuinta spre o frumusete superioara.

Dubla infatisare a lui Hyperion: inger-demon ne duce la o contradictie a firii lui care este o parte creatoare si alta distrugatoare ca si demonicul lui Goethe.

Drama Luceafarului incepe din momentul in care el nu poate renunta la nemurire datorita iubirii.

Luceafarul nemuritor

Convingerea pesimismului lui Eminescu a fost prima oara teoretizata de critica lui Maiorescu.

intelesul alegoric dat de Eminescu legendei Luceafarul este acela al asemanarii soartei zmeului din poveste cu soarta geniului. Astfel este perceput in zilele noastre cand inca auzim chemarea Luceafarului nemuritor.